

הסידרה בשבועון השחייצי שמעו עליהם לראשונה מפי ד"ר מכת מרטן, עורך דין בר ליני, היודע רבות על פרטי ההשמדה. אך בכל החקירות טענו אנשי התביעה כי כללית בערי גרמניה השונות, כי לא שמעו מעולם על מיסמכים כאלה.

★ ★ ★ האזנה ברמקוד

ע"ד שהגיע אחד מחברי הסידרה אל התובע הכללי באסן ושאלו, כאילו דרך אגב, אם יודעה לו הפקודה המיוחדת מס' 17. התובע השיב בתמימות: כן, מיסמך זה ידוע לו מאז 1953. המיסמך נימצא בקשר עם חקירה שהתנהלה נגד פושע נאצי אחר - אברהארד פון טאון (פקיד משרד החוץ, עסק בהשמדת יהודים, שותפו של אייכמן). הוא נשלח למשרד התביעה בבראנקפורט. מייד דהרו מחברי הסידרה לתובע בבראנקפורט - ד"ר פריץ בואר, המצטיין בפעולתו להעמדת נאצי לדין. הלה הופתע לגמרי: הוא לא קיבל את המיסמך מעולם.

בנוכחות מחברי הסידרה, התקשר בואר טלפונית עם התובע באסן, ואף נתן לעתונאים להאזין לשיחה, באמצעות רמקול ש היה מחובר לטלפון (מיתקן רגיל במשרדים אמריקאים ואירופיים, למטרה זו). התובע באסן הודה שוב כי הוא מכיר את הפקודה המיוחדת וכי אישר אותה באונו העתונאים. בואר המשיך מייד ושאל אם התובע באסן מכיר גם את מכתב הברכה של הימלר ל בכר, ושוב אישר האיש, באונו העדים: הוא מכיר גם מכתב זה. גם הפקודה וגם המכתב היו מצויים בתיקי התביעה הכללית. אך שני מיסמכים אלה, המסכנים את ביטחוננו של המולטימיליונר, נעלמו לחלוטין. איש אינו יודע היכן הם נמצאים. חיפושיו של ד"ר בואר, בהם היפעלו כל חלקי המגזר, גנפו, העלו חרס. אין ספק: מישהו מיסתורי דאג להעלימם. מישהו מגן על בכר. מישהו מישהו זה? פקידים משוחזרים או ירדיו של בכר בצמרת גרמניה החדשה, המקורבים לקאנצלר אונואר עצמו?

★ ★ ★ "בכר יקרין"

ע"ד כה טען בכר תמיד כי הכיר את הימלר רק בעיקבות עיסקת מאנפדר וייט בהונגריה, בשנת 1944. עתה ברור שגם זה היה שקר גס. לולא הכיר הימלר בכר בינואר 1943 את בכר היטל, לא היה שולח לו מיכתב-ברכה אישי, הפותח במילים "בכר יקרין". וכעבור חודשיים לא היה שורח מכתב נוסף, בו הדה על "משלוח". בלי ספק שהכוונה היתה למשלוח חפצים יקרים, שנשדדו מיהודים. בכר עצמו לא העז להכחיש, באונו מחברי הסידרה, את קיומו של מכתב זה, אלא ניסה לתת למילה "משלוח" פירוש תמים. אין ספק: הימלר הכיר את בכר עוד בשלב מוקדם, הן הודות לפעולתו "הבלתי-נורמלית" להשמדת יהודים, הן הודות למשלוח-השלל, בהם ניסה בכר השאפתן להתחנף אל הימלר הכליכול. ולא רק את הימלר הכיר בכר היטל. האיש הזועתי ביותר בנגנזון הסיסי, פרט להימלר ולהיידריך, היה רב-אלוף מילר, מפקדו הישיר של אייכמן, ראש הגסטאפו והממונה על השמדת היהודים.

בחקירתו בנירנברג, ערב הופעתו הגואלת של קסטנר על הבמה, נשאל בכר על-ידי חוקריו האמריקאים, אם הכיר ועמד במגע עם הימלר. על כך ענה בכר, כבדרך אגב: "כן, הרי הייתי צריך למסור גם לו דוחות". האמריקאים לא שמו לב לתשובה סנסי-יונית זו. ואילו הופעתו של הד"ר קסטנר על הבמה, זמן קצר לאחר מכן, ממילא שמה קץ לכל חקירה ודרישה נוספת. הערת האגב, בה ביקש בכר להקדים תרופה ל"מכה, היתה מיותרת. המכה על בכר לא באה כלל. אך כל בר-דעת ישאל את השאלה המתבקשת מאליה: אם לא עסק בכר בהשמדת יהודים, מדוע היה צריך למסור דוחות לאדם שהיה ממונה על ההשמדה?

התשובה האמיתית היא, כמובן: קורט בכר מילא תפקיד מרכזי בי השמדה. הוא האיש שקפצנו, כי נציג הסוכנות היהודית, הציוני מי משפט של פישע-מדהמה. הודיע? לכך עוד נחזור בהמשך הסידרה.

הסדרה

בתיכונן קנויה מכוורת פי כמה, וגודל לה פי כמה בהיקפה, סביב הופעתה ה קרובה של נבחרת הכדורגל הברזילאית. הקנויה נמנעה ברגע האחרון ממש. עוד בטרם הסתיימה פרשה זו, כבר הביאה התולעת המפלגתית, המכרסמת בגוף הספורט בארץ מזה שנים, לקרע גלוי בהתאחדות לספורט, שהעמיד ב סכנה את המשך חיי הספורט בארץ. היו אלה סימפטומים קיצוניים של מחלה מאירת ומתפשטת שעל הימצאה תה מתריע, "העולם הזה" מזה שנים.

תיגרה כללית בין הכדורגלנים, שהסי- תיימה במהלומות לעיני קהל של אל- פים (ראה שע), שוב לא התרגש מכך איש. אפילו לא השוטרים שניצבו סביב המתפרעים, וגם לא העיתונאים שפסחו על התיגרה. היה זה מאורע חסר ערך לנוכח שפע השערוריות שריחפו על ה ספורט הישראלי. בהתאחדות הכדורגל חשפה ועדת חקירה מיוחדת פרשיות של קנוניות, מכירות ושחיתות מבאשה. אותה שעה עסקו עסקנים אחרים של ההתאחדות

ריח חריף של צחנה עלה השבוע מ- מגרשי הספורט בארץ. ריח ריקבון, שחיתות וניוו. הוא צף ועלה מכל ה פינות בעת ובעונה אחת, דבק ועבר מ ענף ספורט אחד למישהו, אחז בעסקי- נים ובספורטאים גם יחד, כשהוא מאיים לשתק אבר חיוני בפעילות החברתית בישראל. במגרשי הכדורגל סיימו קבו- צות הליגה הלאומית עונה של שערור- ריות, שלא היתה כמוה בתולדות הכדור- רגל בארץ. כאשר פרצה, בסיום אחד המשחקים בין מכבי תל-אביב ושמשו,

הכסף יענה את האול

להשגת נצחון. הם לא ידעו שאוהד ספורט אלמוני, שלא מאנשי יפו, הבטיח לכל אחד מכדורגלני הקבוצה מתנה אישית יקרה.

רמזה מרתקת זו, שהסתיימה השבת, היתה עשויה להיות חוות שיא ספורטאית, לוליא היו הגורמים המרכזיים שלה רחוקים מאוד מלהיות ספורטאים. שעה שהסתיימה הליגה, טרם הסתיימו דיוניה של ועדת-חקירה מיוחדת של ההתאחדות לכדורגל שהוקמה על מנת לחקור בהאשמותיהם ההדדיות, של שלוש הקבוצות שהיו מעורבות בדראמה, על קניית משחקים, שוחד, זיופים ורמאות. על הועדה היה לברר את הפרשיות הבאות: האשמתה של קבוצת הכוח כי עסקני מכבי פתח-תקוה ניסו לשחד את כדורגלני מכבי יפו לפני משחק עם, וכי זכו במשחק נגד יפו כתוצאה מביום. האשמתה של קבוצת הכוח כי המשחק בין מכבי חיפה למכבי פתח-תקוה שהסתיים בניצחון האו-רונים היה משחק מכור. תלונתה של מכבי פתח-תקוה, שגובר ההתאחדות מנחם הלר התערב שלא כחוק במינוי שופט למשחק הקבוצה נגד הפועל חיפה, ביטל את מגווי של השופט אוטו פריד שנקבע לשפוט במשחק לפי בקשת החיפאים. האשמתו של כדורגלן מכבי פתח-תקוה, איתן בקר, ששחקן הפועל חיפה זיגני בלום, ניסה לשחזר תוך כדי מהלך המשחק בין שתי הקבוצות. האשמתה של הפועל חיפה על קניית משחקים בסיטונות, על-ידי אנשי מכבי פתח-תקוה. מזה חודש ימים שומעת הועדה מדי שבוע עדויות מזועזעות,

ראמה מסעירה, מורטת עצבים ועוצרת נשימה, התחוללה השבת במשך 90 דקות בשלושה מגרשי כדורגל במדינה. היא החלה בשעה 4 אחריצההרים, שעה שביפו, רמת-גן ובחיפה, שרקו השופטים לפתיחת המשחקים במחזור האחרון של הליגה הלאומית. לגבי כדורגלני שלוש מקבוצות הליגה ששיחקו על מגרשים אלה היו 90 דקות המשחק, 90 דקות הארוכות ביותר בחייהם. כי רק עם שריקת הסיום בשלושת המשחקים גם יחד והשואת התוצאות שהתקבלו בהם, היה מתברר סופית איו משלוש הקבוצות, מכבי פתח-תקוה, הפועל חיפה או הכח רמת-גן תרד לליגה א. ערב המחזור האחרון במשחקי הליגה, צפתה סכנה תיאורטית לשלוש הקבוצות לגשור. מכבי פתח-תקוה ששיחקה ביפו נגד הפועל תל-אביב כשלוכתו 18 נקודות, היה זקוק לתוצאת תיקו כדי להבטיח את השארותו בליגה במקרה ששתי האחרות הנצחנה. הפועל חיפה שהתמודד בחיפה עם מכבי יפו כשלושתו 17 נקודות היה זקוק לנצחון כדי להשגה בליגה במקרה שאף הכוח רמת-גן, ששיחק נגד הפועל טבריה עם 16 נקודות ליגה בלבד, יזכה במשחק. כך נוצר מצב שגורלה של כל קבוצה לא היה תלוי בתוצאות משחקה בלבד, אלא גם כמה שיתחולל בשני המגרשים האחרים.

כאשר החלו שלוש המשחקים הגורליים, היו אוהדי שלוש הקבוצות שיצאו לחזות במשחקי הקבוצות האחרות, בקשר טלפוני מתמיד עם עסקני אגודותיהם. במחצית עדיין היה המצב בלתי ברור. הכוח הובילה בתוצאה 1:0. בחיפה הוביל הפועל המקומי בתוצאה 1:0. ואילו ביפו שמר מכבי פתח-תקוה על תוצאת תיקו 0:0. לפי סיכום זה נשקפה סכנת הירידה להכח.

כדורגלני הכוח מתחבקים וצהלים למשמע הידיעה על השארותם בליגה הלאומית

החושפות מצב של שחיתות מוחלטת בין מספר קבוצות הליגה העליונה ועסקניהם. זהו מצב שבו הכסף יענה את הגול, בו עסקנים קונים ומוכרים משחקים כמו בשוק, בו כדורגלנים מתיחסים למשחקיהם כאל סחורה העומדת למכירה. אולם לא פחות מחפירה מעצם המציאות המתגלה בחקירה, היא עבודתו המשונה והדיילטאנטית של ועדת החקירה. יושבים בה שלושה אנשים: אריה סריג, נשיא ההתאחדות לכדורגל, שאינו אלא אריה סירקין, שהתפרסם בתקופת המנדט כשנידון ל-4 שנות מאסר, על החזקת 3 כדורי רובה; עורך-הדין יצחק שבו ושופט השלום הראשי יעקב סגל. סריג ושבוי הם נציגי הפועל בועדה, בעוד שסגל הוא נציג מכבי. סריג, המנהל את הישיבות בצורה מגוחכת, אינו מצליח להסתייר את דעותיו הקדומות. רק ביום שישי האחרון, כשהעיד בפניו כדורגלן מכבי פתח-תקוה דני בגלייבטר, הטיח סריג בפניו שבמשחק קבוצתו נגד מכבי יפו, הכניס שוער יפו ציון דגמי שלושה שערים עצמיים לקבוצתו. דני הנסער הפליט: "או מה אנחנו עושים פה, יש לכם כבר החלטה מוקדמת?" "או, זו היתה בדיחה בלבד", התנצל סריג.

אולם במחצית השניה התהפך הגורל. מכבי פתח-תקוה והכוח שמרו על תוצאות המחצית, ואילו בחיפה, החזיר מכבי יפו שני שערי נצחון לרשת הפועל המקומי. לשחקני פתח-תקוה שהשיגו נקודה לא היה איכפת עוד מתוצאות שני המשחקים האחרים. סחוטים ומאוששים ירדו לחדרי ההלבשה, הסעו מיד לפתח-תקוה למגרשם שם הוצפו בבקבוקי שמפניה חדקה שהביאו אוהדיהם. הם ניצלו לא רק מירידה כי אם זכו גם בנסיעת חתם לשחיץ, אותה הבטיחו להם אוהדי הקבוצה למקרה שישארו בליגה. בזכות טכסיס קטן שאלעזר בעצמה קבוצת הכוח את היתרון לדעת קודם מה תוצאות המשחק בחיפה. קבוצת האחות שלה, מכבי רמת-גן, ששיחקה באותו מגרש במשחק מוקדם, איחרה לעלות על המגרש. כתוצאה מכך החל גם משחקה של הכוח באיחור, וכך, שעה שאליעזר שבתאי, אחיו של כדורגלן הכוח לוי שבתאי, טילפן מחיפה כי הפועל נוצח 2:1, ושאריו להכוח עוד תמש דקות של משחק. אוהדי הקבוצה קפצו ביללות שמחה. השחקנים נסגרו להגנה, שמרו על התוצאת 1:0.

בחיפה נאלצו כדורגלני הפועל להתניח על הושא עוד כעשר דקות עד שהוברר להם כי הקיץ הקץ: הם נשרו. בחדר ההלבשה נתקפו השחקנים בהיסטריה, פרצו בבכי, האשימו זה את זה ואת עסקני האגודה, בטרגדיה שפקדה אותם. דבר אחד לא יכלו אנשי הפועל להביין. מרוע לחמה יריבתם, מכבי יפו, שגילתה חולשה במשחקה האחרונים, בהתלהבות כה רבה